

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew čé!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihicizšczerńi w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Nowe lěto.

Lut. 2, 21.

Krótko słowo — jene mjeno. A to mjeno je mjeno psche wschitke mjena — to mjeno, w kotrymž je nasche sbože wobsamknjene. W tym mjenje leži nasche žohnowanje sa zylé lěto, w tym mjenje leži wschitko, čehož potrebamy.

Jesus nascha khorhoj!

1. Jesu, předy dži nam tu na semi!
2. Njedaj so nam dołho komdžicž a toh' prawoh' čaža skomdžicž!
3. Wjedž naš sa ruku k Wótzei do domu!

1. Jesu, předy dži! Nasch pucž njeje pschezo runy pucž; ale hušto je tež wobčežny a strašny, so my wodzerja potrebamy. Tón wodzeť njemóže žadny drugi byčž, hačž Anjes Jesus, kiž je prajił: „Ja bym pucž a wěrnosć a žiwjenje.“ Wobrachuje-li nam móž, wón je prajił: „Moja móž je w słabnych hylna.“ Mamy-li starosće, kaž mějachmy w starym lěče, kaž tež smějemy tež w nowym lěče, pomyslmy šebi na Jakuba, kiž so f Anjesom bédžesche w čěmnej nozy a praji: „Anjeze, ja će njepusčežu, khibo so mje požohnujesč! W nusy my wěmy, so je prajił: Ja bym pola waš wschitke dny hačž do skónczenja šwěta! Duž dyrbi nasche słowo dženska byčž: Tón Anjes je mój pastyr. Masch jeho tež wopravdže sa šwojeho wodzerja? Ty jeho mějesche w šwojej młodosczi, ty běsche dobre, pobožne džěczo a twoja wutroba so k njemu horjesche — ale to je nimo. Ty šy jeho

šhubił. Žiwjenje je sa tebe šhubjeny paradiz, hdyž jeho wjazy nimašch. Ty šy mjes druhimi wopusčženy, hdyž teho jenicžkeho praweho wodzerja wjazy nimašch. Hdyž wón tebi w žiwjenju předy njeńdže, bludžišch ty a budžesč so wopusčženy a kudy šacžuwacž. Stary zyrkwinski wótz Ignatius praji, so je jemu mjeno Jesus se skotny pišmikami do wutroby šapikane. A powjeda so, so šu jeho njepschecželjo w Romje, hdyž běsche wot džiwich šwěrjatow rostorhany, w jeho čěle pytali, hačž je to wo skotnych pišmikach wěrnó. Tuto mjeno šteji tež w naschej wutrobje, hdyž tež čłowjekojó jo njewidža, hdyž so my wot njeho wodžicž damy po słowje: Wschitko, šchtož wy čžinicže w słowach a škutfach, to čžinicže w mjenje Anjesa Jesuša.

2. „Njedaj so nam dołho komdžicž a toh' prawoh' čaža skomdžicž!“ Wón praji: Pój sa mnu! Duž dyrbymy tež sa nim hiečž. Jesusome mjeno we rcže mēčž, njeje čžežko — ale sa nim kłodžicž, je něšchto drube: „Šchtož čže sa mnu hiečž, wšmi šwój šchizž na so a pój sa mnu!“ Ty móžesč — ale wón tebe njenušuje, ty móžesč tež šwoje pucže hiečž. Někotry khibilu f Anjesom dže a potom šam šwoje pucže. Jemu wón praji: „Šchtož šwoju ruku k pluhej pschiloži a wohlada so nasad, tón mje hódny njeje.“ Dobra wola pobrachuje. Šschizž njecha šchescžžjan na so wsacž, niž hrěščne pschithilnosće wotpołożicž. Winowy pjeńť tež krawati, hdyž so wobřesa, ale psches to bohate plody nješe. Njeh nasch pucž dže do čěmneho dola w nowym lěče, my wěmy, tón Anjes je předy naš!

3. Nowe lěto dopomina naš na šmjercz a row. Někotra wutroba, kotraž hišcže pschod lětom wješela klapasche, je w šmjerczi šo klamała. Duž šapoczmy nowe lěto w tej šhutnej myšli, šo móže ša naš pošledne bycz. Šóžde lěto naš šmjerczi bliže wjedže. Duž špěwajmy nutrnje: „Wjedž naš ša ruku k Wótzej do domu! Jesuš je naša hwěšda tež wysche šmjercze a rowa! Wón je ša naš šmjercz pschewinył, wón je šershta žiwjenja! Duž staraj šo ša to, šo by w nowym lěcže wušnacze twojeje wěry bylo: „Šhrystuš je moje žiwjenje, a wumrjecze je moje dobycže!“ W Jesušowym mjenje! Šamjen!

K wobšauknjenju lěta.

(K. B. Garve.)

Šlób: Dušce pschecželo —.

S šóždej fročzeli
Bliže k žiwjenju.
Dny, tu lědy šapoczane,
Nětk šu hižom dokonjane;
Wužij šwěru je,
Dha wšcho derje dže.

Šorjo, wješela
Wospjet czěfaja.
Šdže dha šu wšchě šradne czachy?
Šdže je starošcz, bološcz šachy?
Kadošcz, šrudoba
Dušchi dobytk da.

Šawět šo pomnije,
Dobytł wostanje.
Šo tón šchaz tež namatamy,
Šotryž we Jesušu mamy,
Šo to prózuj šo,
Šuby šchescžano!

Šam to bohatštwo,
Šjech wšcho minje šo.
Šutón šchaz psche wšchitke šchazy
Šjelash nam šeršawz wjazhy;
Šón tu pschewaži
Šchitko škoto mi.

Šamoženje ty
Šajtrašnišche šy,
Šusto w šóšchtach šapomnijent,
Š starošczach mi potajent,
Šaj mi, Šnježe, šo,
Šruhe šam cži wšcho.

Šerje mi, — šy mój!
Šěda, — nješym twój!
Štowařšch šo mnu šo, mój Šnježe,
Šaž šo š tobu dušcha šwježe,
Šha cžaf šhwata mi
Šwješ'le k šbóžnoscz!

Ššhel. Š. Šróška.

Šowolětna nóz nješbožowneho.

(Šean Šaul.)

Štary cžlowjek šteješche w polnozy nowolěta pschi wotnje a šgladowasche š pohladom štyšneho šadwělowanja šorje k nješpo-

hibnemu, wěcznje kčejnemu nješju, a dele na cžichu, cžištu, bělu šemju, na šotrejš nětko ničto tak šješradostny a šješspanity nješč kaž wón. Ššchetož blifko pschi nim šteješche jeho rownišcže; to bě jeno se šněhom štaroby, niž se šeleninu mlodošcže pošryte, a wón šam š žyľeho bohateho žiwjenja dale ničto nješpschinješke dnyžli bľudy, hrěchi a šhorošcže, šejšlabjene cžělo, šapušczenu dušchu, wutrobno pošne jěda a štarobu pošnu rostacža. Šeho rjane mlodošne dny šo dženša jako šcherjenja wrócžachu a jeho šašo pschod šamne lube ranje cžehniču, šdžež bě nješohi nan jeho najpriedy na rospucz žiwjenja štajł, šotryž k prawizy poš šłoncžnej cžěri pošbožnoscz do dalokeho šměromneho kraja, šwěćla, žnjow a jandželow pošneho, wjedže, a šotryž k lěwizy šo do šnocžazyh džerow šłóšništwa dele cžehnje, do cžorneje jamy, pošneje dele- cžecžazeho jěda, pošneje měrjatyh hadow a cžěmnyh tužnyh dymow.

Šch, tute hady wišachu wokoło jeho wutrobna a te jědojte šapki na jeho šašyku, a wón nětko wjedžišche, šdže běšche.

Šješšmyšłowny a š nješwuprajnej žalošczu wón k nješju šorje wolašche: Šaj mi mlodošcz šašo! Š nano, štaj mje hišcže ras na rospucz, šo hinał wušwolam.

Šle jeho nan a jeho mlodošcz běšchtaj šo hižom dawno pošminyłoj. Šón widžješche bľudničžki na tymjenišcžach rejwacz a na pošrjebnišcžach hašchowacz, a wón džješche: „Šo šu moje bľafniwe dny!“ — Šón widžješche hwěšdu š nješja cžěfacž a w padže bľyškotacz a na šemi rospłunycz. „Šo šym ja“, rjety jeho šrawjazawa wutroba, a hadžaze šuby rostacža w jejnyh ranach dale ryjachu.

Šeho šorjaza namyšłiwoscz (Šhantafie) pošafowasche jemu cžěfazyh nožobľudžerjow (Šachtwandler) na ščechach, a wětrniš pošběže šrožeržy šwoje wofšhidla k rošbicžu, a nawoblicžo (Šarve), w prošdnej šošczěny žawoštate, pošněczim jeho cžahi pschiwša.

Šošrjedž bědženja šakłincža š nahła šhudžba ša nowolěto š wěže dele kaž šdaleny žyršwiniš špěw. Šón bu žunjo hnuty. — Šón šladasche šolowokoło wobšora (Šhorizont) a psches daloku šemju, a wón myšłješche na pschecželow šwojeje mlodošcže, kiž běču nětko šbožownišchi a lěpschi dnyžli wón, wuczěrjo šemje, nanojo šbožownych džěcži a pošohnowani cžłowjekoj, a wón džješche: „Š ja mohł tež, kaž wy, tule přenju nóz se šuchimaj woczomaj pschedřemacz, budžich-li to cžył. — Šch, ja mohł šbožowny bycz, wój drohaj štaršchej, budžich-li waju nowolětne pschecža a wuczby dopjelnił.“

Š šymnicžnym špominanju na cžaf mlodošcže šo jemu šdasche, kaž by šo nawoblicžo se šwojimi cžahami w šošczěny pošběhnyłe; šłoncžnje bu wono psches pschiwěru, w nowolětnej nozy duchow pschichoda widžazej, k žiwemu mlodženzej.

Šón to nješmóžješche wjazhy widžecž; — wón šapšchitry wócžko; tyšaz šoržnyh šyššow wuliwachu šo šaprašnywšchi do šněha; — wón šdychowasche jeno hišcže cžišche, šjestroschtnje a šješmyšłnje: „Ššchindž jeno šašo, mlodošcz, pschindž šašo!“

— Š wona pschindže šašo; pschetož jemu běšche šo jeno w nowolětnej nozy tak pschestrachnje džako. Šón běšche hišcže mlodženž; jeno jeho šabľudženja nješbchu žadny šón byłe. Šle wón šo Šohu džakowasche, šo móžješche šo, hišcže mlody, w mašnyh šhódbach šłóšništwa šawrócžicž a šo na tu šłoncžnu cžěcž wrocžo podacz, šotraž do bohateho kraja žnjow wjedže.

Šwócž šo š nim, mlody cžitarjo, štejšch-li na jeho bľudnym pučžu! Šónle šrašchaty šón budže tebi pschichodnje se šudnikom; ale hdy by junu žalošczimje wolał: „Ššchindž šašo, rjana mlodošcz!“ — dha wona šašo pschiščła nješy! —

F.

Na nowe lěto.

Glóš: Wono je dosć —

Bóh pomhaj czi!
 Niž hacž do dženšnischob'
 Ze tebi sjewil šo
 Šichež' i pomozu.
 Wón w žanej šlabošczi
 A w žanej šhorošczi,
 Tež w žanej štyšnej, hrěšcnej nusy
 Njej' šhryšta dla byl tebi zusy.

Bóh pomhaj czi!

Bóh pomhaj czi!
 Šhwal jeho dobrotu
 Nětk i džaknej wutrobu
 A i šhěrlišchom! —
 Tež prošy joh' wšchědnje ty,
 So dale špožcził by
 Czi nowu hnadu, žohnowanje,
 Měr, šbože, dobre štutkowanje,
 Bóh pomhaj czi!

Bóh pšchewodž cže!
 Kaž je cže ša ruku
 Ššhes šuku rózowu
 Ššhał wodžil tu,
 Tež w cžěmnyh dole je
 Ššo štaral ša tebe,
 Tak budže Bóh cže dale wodžicž,
 Šo njewjedra czi njem'ža šškodžicž.
 Bóh pšchewodž cže!

Bóh pšchewodž cže!
 Šdyž šnjes czi zušnił je,
 Njeh dušcha šdychuje:
 Mój Šbóžniko,
 Mi woczi wotew' šam,
 Šo šaš' cže wohladam!
 Dha potom šrosymišch ty rucže,
 Kał krašne šu tu jeho pucže.
 Bóh pšchewodž cže!

Bóh šwarnuj cže!
 Njej' štemu wobarał,
 Na tebe šedžbowal,
 Šón luby Bóh?
 Kał wšchěłke štrachošcže
 Ze šdalil wot tebe!
 Wón twojich je a tebe hladał
 Šacž dotal — šěpje hacž šy žadał.
 Bóh šwarnuj cže!

Bóh šwarnuj cže!
 Bój šwojoh' Boha šo,
 Dha lubi jandželjo
 Šsu pšchi tebi.
 Njeh i Bohu wolašch šo:
 Šrnj šwoje šurjatko!
 Šže potom Boža ruka šita
 A dušchi měr a šbóžnosć šwita.
 Bóh šwarnuj cže!

Š. Bróšta.

Boži šud.

Pomjedańcžo je Ššerbom.

Běšche jašne a jara tužne popođnjo, wšchitzy ludžo džělachu na polach, dokelž běchu šo žita šyž šapocžale. Woni šašlyšchachu i dobom hróšbne wolanje „woheń!“ Wšchitko štejo a ležo wostajiwšchi běžachu do wšy. Tu namalachu Polana pšched šwojimi palaznymi durjemi, Boha a dobrých ludži na pomoz wolažo, šo bychu tola jeho džowku i plomja wumohli. Nělotši posastachu drje, i jeho žalošczenjom hnućzi; nihto pak njewěrjesche šebi do dwora, šokolowoko šo palazeho. We wjetšchim štrasche wolašche nětko Polan: „Bóh mój šwěđł, šchtož mi džowku wumoži, ju doštanje!“

Mjes tym bě i tamneje štrony wšy młodženž pšhiběžał, kiž i šhroblym wokom šo rošhladowawšchi je šylnej ruku plót pšched štwiny wofnami wottorhny a njedžiwajo na wulku horzotu, na lětaze šchtrě a hrožaze zwišle po šahrodže i wofnej běžesche. Š wotmachom je rošrašywšchi šlěše do jštwy a šhwatašche i durjam; ale lědy je wotewriwšchi štróži šo, pšchetož šhěža bě hižom polna šura a šadu. Njehodžešche šo jemu wjazh, runje horje hićž, dyrhjesche šějčž. Ššchi wšchěm šhwatku bě šo tež woprašecž šapomnil, hđže mohla byćž; wolašche drje „Šańža!“ ale nihto šo ničo njewotmolwi. Šchto nětko? — Tu pšchindže jemu špomozna myšlicžka. Kał, šnadž je we wulkim štrasche do pinzy šalěšla! — Ššmyčesche šo i nej. Šdyž pak bě pola ššhoda, nahrabny pošleschcžo a wotolo mašajo drašty a druge wězy; woběhny jeho hróšba. Šańža bě horjeka rumowala, to pošna. Ššnadž je šo pšchi tym někał šapodžila a potom šadušyla! Ze to šurowa myšlicžka, tola jeho šhroblošcž pšhibjera, chže i najmjeńšchemu šručy po ššhodže horje. Wothrabny tam namjetany cžapor, tu phtny, šo šo něšchto cžežke na ššhodže šobu dele šwjese. Bě to Šańža. — Šwjěšeli šo prawje, hdyž ju nadeńdže, — ale šdajche šo morwa byćž. Šadžiju wšchaj njepušchcziwšchi šawali ju do pódla ležazeho plašchcža a na dušchazy dym njedžiwajo njepesche ju šhwatajzy do jštwy a pušchczi ju i wofnom won, myšlo šo jemu tola nětko něchto na pomoz pšchindže — tola podarmo! Šu drje bě won podal, ale šebi wukhod šašchlahowal; dyrhjesche pódlańške wofno wurahcž a tam wulějčž. Šrabny šašo Šańžu; lědy pak bě šahrodku pšchecročil, špnychu šo zwišle a šchtrě lětachu daloko a šchěroko. Tu wopušchcziču jeho mozhy a padže je šwojej cžežu, wo šebi wjazh njewjedžo. Tu hakle pšhiběžeschtaj Polan a jeho wotrocžł a wotnješeschtaj wobeju.

Nětko bě hižo najwjetšchi štrach pšched wohnjom nimo, dokelž powětr cžije měrny wosta a šahubne plomjo šnoschowašche šo i njeby: teho dla běchu šo wšchitzy, kiž na pomoz pšchindžechu, pola špalnišchcža šhromadžili. Wšchitzy džiwachu šo wulžyšchnje nad młodženžowej šhroblošcžu a wobžarowachu woboheju šlubjeneju.

Šańžu drje šbudži šěkaška pomoz po nělotryh cžahu i žiwjenju a džiwachu šo wšchitzy nad Božim šwarnowanjom, pšchetož wona bě bjese wšcheho wobšchodženja wostała. Šdyž bě šašo i šebi pšchilšla, naprašchowachu šo wčžipnje, kał je šo podalo, šo šama šahubjazemu wohnjej wucžekla njeje. Wona pomjedašche jim: „Štutšach pšchi džěle dohladač šo, šo šo na hródžach pali, wuštróžana šawolach i wofnom dwóžy „woheń“ a šhwatach horje, šo bych wohnjej něšchto wutorhnyła. Mjetach pošleschcža a draštu do šhěže; i dobom pocža šo w zwišlach palicž, — běžach še ššhodej, tu walesche šo mi hižom dušchazy šad napšchecžo, nastupicž hišchcže ššhóđ. Tu mje wědomošcž wopušchczi — šchto je šo hewal še mnu podalo, njewěm.“ Šańža bě potajkim derje wotešchla, jeje wumožerja, Šroniz Mličala, běchu ša morweho domoj donješli. Šo dołhim cžahu hakle, hdyž bě šěkał wšchu móžnu próžu nałožowal, pocža drje wóžiwjecž; tola njebě šebje powědomy, pšchetož ranaza šymiza nadděhowašche jeho šurowje. Bjes teho šo by šchto

pytnyl, bē ſo jara wopalil a pſchi wurazeņu druheho wofna ſebi ruku wokoło lohcza czeży poranil.

Œdyž bēchu Bronizy ſhonili, tajki ſlub je Polan ſczinil, nje- ſwojeſelichu ſo nad nim, dokełz bē droho ſaſluženy a nihto nje- mōžeſche jim ſa to rukowacz, ſo budze Michal hdy Polanowe pjenjeſy a kubło czily a ſtrowy wużiwacz; tola pał jeho pſchepro- ſychu, ſo by pola nich je ſwojimi ludźimi hoſpodował, doniž ſebi njenatwari. Polan pſchija to radlubje a mējeſche ſa pſchipluſchne, ſo jemu Bronizy wobhydlenje poſkicza. Czim bōle pał ſtadowaſche ſo nad tutej nominku ſarža; ſmēdžeſche dže nětko ſwojemu wu- ſwobodzerjej w jeho ſhorofczi poſlužecz a jeho wothladacz. Wſchaf bē jej jeho žiwjenje runje tał drohe, taž jeho ſtarſchimaj a pſchi- wuſnym. Haj wona wothladowaſche jeho czim naležniſcho, hdyž bē ſo wo jeho bolofczi pſchepoſaſala, dokełz wōn ſa nju njemało czerpjēſche; to ſwēdczachu jeho wopukle wobliczo a jeho nadutej ruzy. Czēżko pał jej bēſche, ſo ſ nim po lēkarjowej ſakaſni ničzo powje- dacz njeſmēdžeſche; rada budžiſche ſ najmjeiſcha ſhonila, kał je ju ſ wohnja wunjeſł a ſchto je pſchi tym myſlił, hdyž je do palazeho twarjenja ſchol. Œdzerža ſo pał nječarjnych praſchenjom, lēkarjo- weho hroženja ſo bojo; ſpołoji ſo ſ jeho dżaknym pohladom, kotryž pſchi poſlužowanju doſtawaſche. Pſchipōdla czaſaſche ſ nje- doczakiwoſcžu na džen, hdyž by ſmēla po woli ſ nim ſo ro- rēczowacz. Hromadžeſche džen wote dnja praſchenja, kiž chyſche jemu pſchedpołozecz. Runjež bu ſhoru derje wothladany, ſhubjeſche ſo hałle po dwēmaj njeđzelomaj ſmiza a w tſeczim tydženju ſmēdžachu ſ nim druhdy powjedacz. S tym pał njebu hiſchcže hnydom wumožena, pſchetož kōždy krōcz, hdyž pſchiidže, bēchu jeho ludžo ſ nim tojſchto rēczeli a jeho ſotra pſchikaſowaſche jej, ſo by hiſchcže mjelczala.

(Pſchichodnje dale.)

Wodajcže!

Na rowowym kamjenju na pohrjebniſchcžu wulkeho mēſta ſteji ſame ſłowcžo: Wodajcže! Œso powjeda, ſo w rowje žona ſpi, kotraž je něhdy rjana byla, bēſche pał do hlubokeho hrēcha ſapadnyła a na mandželſteho a džečzi wulke njeſbože pſchinjeſła. W ſamotnoſczi jaſtwa pał Œbōžnika pōſna. S nej bu hinał a wona nowe žiwjenje ſapocza. W rējo bēſche ſwoje džečzi proſnyła, ſo bychu jej jenicžke ſłowcžo „Wodajcže“ na kamjen napriſacz dale.

Wjeſelny poſtup do pſchichoda.

Kroczel dale poſtupi
Czaſ nam ſ wotmēnjenjom lēta;
Bližimy ſo k wēcznoſczi,
Bōrſy ſpadnje ſeniſta hēta;
Œchtož pał wēcznje woſtanje,
Wjeſele je njebeſte! —

Œdyž nam ſwētlo ſ wēcznoſcže
Božu nōz je ſeſtheadžalo,
Cžemnoſcž ſhubila ſo je,
Žiwjenje ſo cžłowſtwu dało! —
Duž nětk cžēr do pſchichoda
Wjeſela ſo wotewrja. —

Hodowne wſchaf wyſkanje
Cžłowſtwu ženje njewonēmi;
Pſchichlo do ſwēta ſem je
Œbože, kiž ſo njepſchemēni;
Œslōnzo hnady jaſni ſo
Nam do raja njebeſtoh'! —

Kuno hwēſdže ſyboli
Mjeno nam ſo Œeſuſowe,
Kotrež dženſa wuſtupi,
Œdyž nam lēto ſwita nowe. —
Duž budž ſchlit a ſlōnzo ſam
Na droſy wſchaf Œeſuſ nam!

Džemy-li ſ nim ſwoju cžēr,
Œsmy najlēpje ſawēſčeni;
Wobarnuje Boži mēr
Wutrobu nam, — wobhnadženi
S hodowneho wjeſela
Œhwatajmy nětk do njebja! —

M. U.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Bože žohnowanje pſchejemy lubym cžitarijam do lubeho noweho lēta. My waſ proſnymy, ſo byſchcže nam ſwēni woſtali w nowym lēcže a tež druhich na naſche kōpjeno kēdžbnych cžinili a jich nam dobyli ſa ſobucžitarjom. „Bohu k czeſczi“ cžinimy to džeło wudawanja naſcheho njeđzelſteho kōpjena „Pombaj Bōh“, ſo by wono pomhało Bože kraleſtwo mjeſ naſchim lubym ſerbiſkim ludom twarič a ſdzeržecz. Tajki cžaſopiſ pał je cžim nuſniſchji w naſchim cžaſu, hdyž ſo tał njeſhmaneho, duſchu kōžazeho cžitanja do domow noſy. Rnježa jaſzy ſerbiſzy duchowni ſu ſo ſwōlniwi wuprajili, natwarjaze naſtawki wo njeđzelſkim teſcže ſpi- ſacz. Duž ſmējecže wot kōždeho ſwojich duſchowpaſtryjom duſchowpaſtryſke roſwuczenje.

— Najſtarſchi ſwōn w bliſkoſczi Draždžan je w zyrkwi w Brieſnizach. Najſtarſcha zyrkej w Brieſnizach, kiž bēſche w lēcže 1286 natwarjena, bu 1602 pſches woheń ſanicžena, pſchi cžimž ſo ſwony roſeſchkrēchu. 5. haprleje 1603 pſchijwjeſechu ſo nowe ſwony do Brieſniy, kotrež tam hiſchcže dženſa wiſaju.

— We Wojerezach je ſkaženy poſ liſtynofcherja, kotryž pōſtne kaſchcžiki wuprōſdnjeſche, kuſnył. Poſ bēſche ſkaženy. Liſtynofcher je ſo hnydom dyrbił do Paſteuroweje hojeſnje w Barlinje podacz, hdyž dyrbi 3 njeđzele woſtacz. Bohu dżakowano mamy nětko hojernje pſchecžitwo tutej žalōſnej ſhorofczi. Œo ma ſo ſwēru kēdžbowacz, wo tym powjeda drugi ſrudny podawł, kotryž je ſo hody w Rattowizach ſtał. Wōſmjō ſwōjbni buchu wot maleho pſyčžka kuſnjeni, njewobkēdžbowachu pał te male rany. Nětk ſtaj nan a dwē džečzi wumrjeloj, cži druſy na ſkaženoſcž czežto ſhori leža. To bēchu jara ſrudne hody.

I. Praſchenja wo bibliſkich horach.

Œtaja Nadyſerb-Wjela.

1. Œdže prēnja kōdž je ſtejo woſtala,
Œdyž minyła ſo bēſche lijenza?
2. Œdže nan by luboh' ſyna woprował,
Œdyž jandžel to jom' njeby ſaſaſał?
3. Œdže wōwczēt widžal kērk je wohniwy?
Wot tam bu k ſlemu kralej pōžłany.
4. Œdže Boži hlōſ je ſakoſdawanjom
Œso dal je ſlyſchecz ſ wōlnym njewjedrom?
5. Œdže Wōjſaſ žiwjenje je wudychał,
Bōh w dole pōdlaſkim joh' pohrjebał?

Daliſche dobrowōlne darj ſa wbohe armeniſke ſyroty.

M. M. ſ R. Hodowny dar 6 " — "

W mjenje wbohich ſyrotow wutrobny džał.

Gōlcž, redaktor.